

[Ingomar Petersen.]

valget har modtaget, virker efter min mening lidt tyndt og med lidt manglende nytænkning. Specielt synes jeg nok, der mangler en eller anden speciel indsats for de unge piger. Det er virkelig et problem at få disse i arbejde, og jeg tror, vi i højere grad må drøfte dette problem.

Jeg tror også, at det vil være en idé i de kommende drøftelser på Marienborg, at vi tager de mennesker, som arbejder med disse problemer i det daglige, lidt mere med på råd. Vi har jo hidindtil over for bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden ligesom taget alle de unge med i én samlet pulje, men det er jo også en kendsgerning, at man i visse dele af landet er nået betydelig længere i bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden end i andre landsdele. Man har et enkelt sted forsøgt på ligesom at undgå at tage det med i én pulje og sætte de samme foranstaltninger ind for alle kategorier af unge, og man har det sted delt de unge op i 3 grupper. Den første gruppe er dem, der gerne vil i arbejde, men ikke har kunnet finde noget, og den anden gruppe er dem, der desværre har affundet sig med ledigheden, og den tredje gruppe — dem er der heldigvis ikke så mange af, men vi må erkende, at der er nogle — er dem af de unge, der hverken vil det ene eller det andet, og som egentlig er godt tilfreds med at gå på socialkontoret eller måske ovenud tilfreds med at få arbejdsløshedsunderstøttelse.

Jeg har ligesom en fornemmelse af, at sådan en ordning med at dele de unge op i forskellige grupper er en fornuftig ordning, for så kan man sætte vidt forskellige foranstaltninger ind over for de 3 grupper. Det vil nok være en utraditionel fremgangsmåde, og det er også muligt, at fremgangsmåden ikke skal være helt ens i de forskellige dele af landet; man skal nok sætte lidt forskelligt ind.

Når vi drøfter ungdomsarbejdsløsheden, så må vi ikke glemme, at der også gælder det forhold, at nogle af de unge desværre ret hurtigt kan affinde sig med at gå uden ret meget almindeligt arbejde. Det er heldigvis ikke det store flertal af de unge, men der er unge, som har en evne til hurtigt at tilpasse sig en situation, hvor fritidsinteresser, samtaler, sport, læsning, hyggesammenkomster osv. kan udfylde en stor del af tilværelsen.

Jeg tror, det er af meget stor vigtighed, at denne gruppe ikke tvinges ud i ledighed.

Det er, ligesom ledigheden for de unge efter de undersøgelser, man har lavet, bliver større og mere dominerende for gruppen mellem 18 og 24 år. Jeg tror også, at det må være meget væsentligt at få diskuteret, hvorledes vi bedst anvender de økonomiske midler, der fra statens side kan sættes ind mod ungdomsarbejdsløsheden.

Hvis de unge ikke har mulighed for at komme i arbejde, synes jeg også, det er rigtigt, at man sætter dem i gang, ikke mindst i gang med en eller anden uddannelse, men man kan nok stille sig det spørgsmål — og det synes jeg virkelig man også skal have gennemdrøftet, når man skal tage beslutning om den bedst mulige anvendelse af de økonomiske midler — hvad det egentlig hjælper at få flere på handelsskoler, når nu handelsskolerne i forvejen er de største leverandører af unge til skaren af ungdomsledige. Hvad hjælper det egentlig måske at sende flere på studenterkursus eller HF-kursus, når der i forvejen er et utal af ledige unge med HF- eller studentereksamen? Jeg vil ikke sige, at man skal ophøre med dette, det er jeg heller ikke sikker på, men jeg tror virkelig, vi skal have gennemdrøftet problemerne.

Det, vi har behov for, er penge til fornuftige beskæftigelsesforanstaltninger, så de unge kan udfylde venteperioden, til de får den plads, de søger, med at være i en såkaldt aktiv venteposition. Det tror jeg arbejdsmarkedsnævnene kan gøre meget ved, hvis de får penge til at igangsætte fornuftige, ikke mindst motiverende, beskæftigelsesforanstaltninger for de unge. Men jeg tror også, det er nødvendigt, at der bliver penge til at igangsætte foranstaltninger også til de unge, der skal trækkes i, for at de ikke skal give op. Den lille skare af de unge, som helst vil leve uden beskæftigelse, skal vi også på en eller anden måde have muligheder for at få sat i arbejde.

Jeg tror også, vi i højere grad må beskæftige os med informationskanalerne til de unge. Der er jo lavet undersøgelser over, hvilke informationskanaler der er gode og dårlige, og jeg tror nok, at vi bør bruge pengene på de gode og ikke på de dårlige. I de undersøgelser, der er foretaget, har det vist sig, at de mange brochurer gennem arbejdsformidlingen, annoncer i aviser og fagblade,